עד כמה פרק רביעי בכורות לא.

מסכת עוקצים
פרק א׳ המשך משנה ה׳
וְכֵן בַּקְּטָנִיּוֹת, שַׁרְבִּיט שֶׁרִקְּנוֹ, טָהוֹר. שֶׁיֵּר בּוֹ גְּרִגִּיר אֶחָד, טָמֵא. רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה מְטַהֵר בְּשֶׁל פּוֹל, וּמְטַמֵּא בְּשֶׁל קְטָנִיּוֹת, מִפְּנֵי שֶׁהוּא רוֹצֶה בְּמִשְׁמוּשָׁן:

וכולן שחזרו בהן. סיפא דהך ברייתא לעיל היא דקתני הכא לקבל דברי חכירות חוץ מדבר אחד וכן כהן שקיבל עליו דברי כהונה חוץ מדבר אחד וכן כלוי שקיבל עליו דברי לויה חוץ מדבר אחד אין מקבלין חומר שנאמר המקריב את דם השלמים וגו׳ זמן שהכהנים עושין לרצונו של מקום מה כתיב בהם חלקם נתתי אותם מתני וכשהן עושין רצונו של מקום מה כתיב בהן מי גם בכם ויקגור דלתים וכולן שחזרו בהן אין מקבלין אותם עולמית כו׳ בתוספתא למסכת דמתי כתי׳ [ה]תורו במקומו מותר בחלת מנוכיה: **עשו דברים במטמוניות.** שלא מילאו שם שמים בפרהסיא מקבלין אותם: **כאותו הזוג.** ר״ש ור׳ יהושע בן קרחה: **גבאי.** ממונה למלך לגבות מס מיכרחל: **פירש.** מן הגבאות: **איצטריכא ליה שעתא.** שהיו מכמיס לריכין לו לשמול הימנו הלכות: **קטר לה׳.** קשר ותיקן להם מרגע מעות: **תבתקי.** לסעות: **זיל לחשיבותיה.** ילך למשיבותיו לאחר מטיבות שבאר לו להיות מוכח ואלו לא נלך אצלו: **הדרי בי.** מגבאות: **ורואה את קדשיו.** אם יש לו שלמים בביתו ונפל בהן מום ילאה אם קבוע הוא ויפדם ויוליאם למול: **מעשרותיו.** מעשר בהמה שנפל בהם מום: **ונשאל על טהרותיו.** הוא עלמו אם נקי בהלכות נשאל לעלמו על טהרותיו אם מירע בהן קפק ואינו לריך לילך אלל חכם אחר: חוץ **משל עצמו.** שאין הן רשאי לרעות מוס של בכורותיו ולהמירו: וחד **מי מהימן.** להמיר בכור ולפילו של מחריס והאמן תנן לקמן בפרק כל פסולי המוקדשין (דף לו:) בכור שניסמים עינו ונקטעה ידו הרי זה ישחט על פי שלשה בני הכנסת: **אלא בתלתא.** והכן בעל הבכור אחד מהן: **ומי חשידי.** כולהו בשלישו: **והתנן.** ביבמות: **מיאנה או שחלצה.** אשה לפני החכם מותר ליבמתה ואינו נאסר לומר על מנת כן התירה: **מפני שהוא ב״ד.** כלומר שלא [ו] היה יכולה שם שלא בית דין שלשה היו שם: **כדאמר רב חסדא אמר רבי יוחנן ביחיד מומחה.** במסכת נדרים בפרק נערה המאורסה (דף עח.): **ורואה את קדשיו.** ואינו נאסר לומר על מום עובר שהוא קבוע דמה לו לשקר הא שם היה רואה להוליאן [ז] לאחר שיכול לעשות בהיתר וליעשה בלחכם ולפחות בחרטה להקדם טעות ולומר בטעות הקדשתי אבל בכור לחיות לו שלא להקדיש להא מרחם קדוש ליבא למימר הכי ונאסר: **ומעשרותיו.** לחינו נאסר לומר על עובר שהוא קבוע דמי הוה בעי מעיקרא הוה עדיף בהימיית קודם שיעשר עדרו: **שדי מומא בכולהו.** דעדיין אינן קדושים לליהוי כמעשל מום בקדשים ואפ״ל יעשר למעשר בהמה אל על המום לכתיב (ויקרא כז:)בו לא יבקר בין טוב לרע הילך אינו נאסר: **ונשאל על טהרותיו.** אינו אומר על טמא טהור לאם טמאות הן מה יפקיד הא [ח] אומר ליה בימי טומאתה ובמולין קמיירי דתרומה טמאה לא מזיא ליה אפילו בימי טומאתו]:

הדרן עלך עד כמה

כל פסולי המוקדשין. קדשים שנפל בהן מום: **הנאתן להקדש.** אם מוכרין אותן ביוקר (ו) הנאת הקדש היא ובגמרא מפרש טוה: **באיטליז.** בשוק שלוקחין הרבה ומוכר ביוקר: **ונשקלין בליטרא.** כלרך שהקלבין מוכרין בשר מולין(ט): **בכור ומעשר.** אם מוכרין ביוקר: **הנאתן לבעלים.** בכור הנאתו להכן ומוכר הבשר לכל מי שירלה דבשר בכור נאכל לכל אדם והכהן טוטל דמיו ולכהן קרי בעלים של בכור ומעשר הנאת מכירתו ביוקר לבעלי ישרחל היא ומשום הנאת הדיוטות לא מזלזלין בקדשים לנטוש בהן מנהג מולין למוכרו בליטרא אלא בדיעבד ואף על פי שלא יקפלו עליהם בני אדם כל כך ואין נשקלין בליטרא אלא בחומד ואם יפקיד לית לן בה: **ושוקלין מנה כנגד מנה בבכור.** שאם ים לו תמיכת בשר מולין שנשקלה בליטרא יכול לשקול בשר בכור כנגדה:

גמ׳

וכולן שחזרו בהן כו׳. פ״ה בפ״ק דע״ז (דף ו.) מגלגלים ועמי הארלן קפי׳ שאחזרו מרשען למוטב וזהו תימה למה לין מקבלין מותם (י)דמשמע דלין מקנה [י] לעשות עם הארלן [מכר] שמקבל עליו דברי חכירות כו׳ ועוד דלעיל עולמית משמע שכבר קבלו פעם אחרת ועוד דלמר רבי יהודה חזרו בהן במטמוניות לין מקבלין מותן [יא] אם חזרו למוטב במטמוניות ולא בפרהסיא (יב)לין מקבלין מותן [יב] ג׳ (יג)וכי זו ילא׳ אמיס בשמר ואומר ר״ש דקתי מרישא דקתני בתוספתא דלמתי בפרק שני עם הארלן שקבל עליו דברי חכירות כו׳ (יד)(עובד כוכבים שקבל עליו דברי חכירות כו׳) יג[גר שקיבל עליו דברי תורה כו׳ כהן שקיבל עליו כהונה שלא יהלל בקהל ולא יעמוד בפתח ולא יקרב לפני המזבח ולא יכנס לפני הפרוכת ולא יעלה על המזבח ולא יגע בקדשים עד שיטבול ויעלה קרבנו ביום ולמחר יאכל בתרומה ואם נתחלל אין לו תקנה עד שיביא קרבן חטאת שהיתה לו בשעת חטאו ואם מת קרבנו ירעה עד שיסתאב ויפול לו ואם שחטו חוץ לזמנו פסול ואין לו תקנה עד שיביא אחר תחתיו ואם נשחט שלא לשמו כשר ואין לו תקנה עד שיביא אחר תחתיו ואם נתערב בשאר קדשים אין לו תקנה עד שיקריבו כולם ויטול דמיו ויפלו לנדבה ואם נאבד יביא אחר תחתיו ואם נטמא יקב

לא: כל פסולי המוקדשין פרק חמישי בכורות

במעשר בהמה של יתומים כו'. לפי' לרבא דאמר לעיל בהגלעה הולרך רב שפת להעמיד בשל יתומים דשמעת ליה ממני' בגלה הגלעה דומיא דפסולי המוקדשין בפיטולין:

מבליעו ב) **בחלבו.** לאסור למכור הבשר אלא החלב והגידין וים לדקדק מכאן לפפי' מאן לאסר לקמן (דף לב:) להמוות עובד כוכבים על הבכור אלמא מיהא שרי לבעור שיש ליה כיון לאסור בשכילה ליאכל ומיהו שמוי של גיד דלא לאסור מדאוריימא ליפשר לאסור אלא הבשר דלא הלכה כרבי עקיבא דשרי לעובד כוכבים לפי' הבשר כמו שג) מפרש לקמן:

אם כן מעשר בהמה מעשר בהמה תרי זימני ל"ל. יש מקומות דלייך כי האי גוונא כרים בשל מליעה (דף ב.) גבי זה אומר הרי מעלתיה לפרוך והא זה וזה קתני וברים בלריס (דף ד:) פרוך לאסור לאסור למה לי וברים שהדלין (דף ג.) פרוך שלשה שלשה למה לי עוד בההוח פירקא (דף ת.) וכי תימא פרושי קא מפרש מאי זמן ברכת זמון והתניא זמון ג) שלשה וברכת הזמון בשלשה וכפ' בתרא דמועד קטן (דף כב:) למפרש לשמחה ולמריעות שלשים יום פרוך והתניא לשמחה שלשים ולמריעות שלשים יום וכפרק בית כור (ב"ב דף קד.) פרוך הרי מוכר לך הרי זימני למה לי ותימה דבשמה דוכתי לא פריך כי האי גוונא בפ"ק דחולין (דף טז.) גבי נער שכיון בכותל ושמט בה שחיטתו כשירה דקאמר התם פרושי קא מפרש מאי בממוכר לקרקע שכין ללא מבטל ליה ולא פריך שחיטתו כשירה הרי זימני למה לי ובפרק גיד הנשה (חולין דף לח.) גבי ביליס טהורות שנשלקו עם ביליס טמאות דקאמר פרושי קא מפרש ולא פריך לאסורות לאסורות למה לי ובפ' כל הבשר (שם דף קיג.) גבי גב טהול שנלמו עם גב טמא דקאמר פרושי קא מפרש ולא פריך מותר מותר למה לי ובגאזל קמא (ב"ק דף לח:) גבי נתן לאומנין וקלקלו דקאמר פרושי קמפרש ולא [ג] קאמר מייתין לשלם הרי זימני למה לי ובגיטין פ' השולח (ד' מב:) גבי כל נכסי נתונים לפלוני ופלוני עבדי דקאמר פרושי קמפרש ולא פריך ולא קנו ולא למה לי וי"ל דבכל הני דוכתי לפריך הרי זימני למה לי לא שייך לומר כל כך פרושי קמפרש כמו בהנך דוכתי ולא פריך:

ואף ד) **רב שמואל בר רב יצחק סבר לה להא דרבא.** פי' מקרא מחסיעא ולא מטעמיה: ללא

גמ' כל פסולי המוקדשין הנאתן להקדש אימת אילימא לאחר פדיונו הנאתן להקדש הנאתן דבעלים הוא אלא לפני פדיונו נשחטין הא בעי העמדה והערכה ו)הניחא למאן דאמר קדשי מזבח לא היו בכלל העמדה והערכה אלא למאן דאמר היו בכלל העמדה והערכה מאי איכא למימר אלא לעולם לאחר פדיון ומאי הנאתן להקדש אדמעיקרא דכיון דשרי להו מר ז) נמכרין באיטליז ונשחטין באיטליז ונשקלין בליטרא טפי ופריק מעיקרא: חוץ מן הבכור ומן המעשר שהנייתן לבעלים: בשלמא בכור א)באיטליז הוא דלא מיזדבן הא בביתיה מיזדבן אלא מעשר בביתיה מי מיזדבן ב)והתניא בבכור נאמר א)לא תפדה ונמכר חי במעשר נאמר ב)לא יגאל ג)ואינו נמכר לא חי ולא שחוט לא תם ולא בעל מום הא מילתא ג) איקשיא ליה לרב ששת באורתא ושנייה בקדמותא מברייתא ג). ג)במעשר בהמה של יתומים עסקינן ומשום השבת אבידה ד) נגעו בה (ו) רבי אידי סרסיה דרב ששת הוה שמעה מיניה אזל אמרה בי מדרשא ולא אמרה משמיה שמע רב ששת ה) איקפד אמר מאן דעקיץ ליעקציה עקרבא ורב ששת מאי נפקא ליה מינה ג)דאמר רב יהודה אמר רב מאי דכתיב ג)אגורה באהלך עולמים וכי איפשר לאדם לגור בשני עולמים אלא אמר דוד רבונו של עולם יאמרו דבר שמועה מפי בעולם הזה ז)דאמר ר' יוחנן משום ר' שמעון בן יוחי כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה שפתותיו דובבות ו) בקבר ואמר רבי יצחק בר זעירי ז) מאי קראה ד)וחכך כיין הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים ככומר של ענבים מה כומר של ענבים כיון דאדם נוגע בו דובב אף תלמידי חכמים כיון שאדם אומר דבר שמועה מפיו דובבות שפתיו בקבר מאי ברייתא דתניא מעשר בהמה של יתומים מוכרין אותו ד) ומעשר בהמה ששחטו מבליעו בעורו בחלבו ובגידו ובקרניו מאי קאמר אמר אביי הכי קאמר מעשר בהמה של יתומים מוכרין אותו ח) בהבלעה מכלל דגדול בהבלעה לא מאי שנא מהא ט) י)(דתניא) יה)הלוקח לולב מחבירו בשביעית נותן לו אתרוג במתנה לפי שאינו רשאי ללולחו בשביעית והוינן בה לא רצה ליתן לו במתנה מאי ואמר רב הונא ו)מבליע לו דמי אתרוג בלולב התם לא מוכחא מילתא הכא מוכחא מילתא אמר רבא א"כ מעשר בהמה תרי זמני למה לי אלא אמר רבא הכי קאמר מעשר בהמה של יתומים מוכרין אותו כדרכו ומעשר בהמה דגדול ששחטו מבליעו בעורו בחלבו בגידו ובקרניו אמר רבא מנא אמינא לה דכתיב ב)והיה הוא ותמורתו יהיה קודש לא יגאל אימתי ז)עושה תמורה מחיים אימתי אינו נגאל מחיים הא לאחר שחיטה נגאל יו)ורבנן מ)(ההוא) דגזרו לאחר שחיטה אטו לפני שחיטה דבר הנישום מחיים גזור רבנן לאחר שחיטה אטו לפני שחיטה דבר

גמ' אלא לפני פדיונו. ודמיס להקדש: **נשחטין.** בתמיה והיאך יכול י) למוכרו להוליא לחולין לאחר שחיטה: **הא בעי העמדה והערכה.** דבהמת הקדש אינה נפדית אלא מחייס לכתיב (ויקרא כז)ה) והעמיד את הבהמה לפני הכהן והערין אותה הכהן וגו': **הניחא למ"ד.** כפ' בתרא דתמורה (דף לב:) **קדשי** מזבח לא היו בכלל העמדה והערכה היאך למוכרו להוליא לחולין לאחר שחיטה: **אדמעיקרא.** כשהבעלים פודין אותן מתחלה מיד ההקדש היאך הגמה להקדש אי שרית ליה לזבוני בחיטולין לאחר פדיון יפ) טפי ופריק: ט)**שהנאתן לבעלים.** שאין נותנים שום דמיס להקדש י)על בכור ומעשר בהמה: **לא תפדה.** אך בכור שור או בכור (ב) עז אף תפדה וגו' (במדבר יח)א) ומשמע בעלים אין פודין אותן אבל נמכר הוא לאחרים משיצא ליד כהן: **לא יגאל.** והיה הוא ותמורתו יהיה קדש אף יגאל יג) ואין נמכר דגמרינן אף יגאל דהכא מלא יגאל יג) דלמפרש לקמן בשמעתין(ג) : **ושנייה בקדמותא מברייתא.** ופירקה כהשכמת הבקר מבריימא ולקמן מפרש מאי בריימא ושני לה הכי הכא מתני' במעשר בהמה דס: **השב אבידה.** שאין יכולין יד) לאוכלו כולו ויקרים ובמעשר בהמה טו': **נגעו בה.** להתיך: **סרסיה.** שמעיה: **אמרה בבי מדרשא.** להאי פירוקא: **מאן דעקיץ.** מי הוא שעקצני ושכבי אלא ממרה משמי מעקיצה עקרבא שמתא: **דובבות.** נעות והגמה הוא לו שדומה כחי: **כומר ענבים.** שמוספן בכלי מחל שבעה ימים או שמנה ימים טז) שילחקו ויתבשלו: **מאי ברייתא.** לחמרן לעיל ושנייה מבריימא: **מבליעו בחלבו.** לאסור למכור טז) בשר אלא החלב והשור והגידין יחכור ויבליע לו כהן דמי הבשר שיחכור לו השור והגידין ביוקר כמה שהוא הכל ויתן לו הבשר בזמנה: **מאי קאמר.** מעיקרא תני מוכרין לומו דחמעע כלרכו והדר תני מבליעו: **הדגדל.** שהיו יתום: **הלוקח לולב.** יז) לוקח חדס בשביעית מעם הארץ יח) פירות שנלקטו בשביעית משום דבש שנשנסו בשביעית היא (ד) וכל התילנות הולכין אחר מנטה מוך מאחרוג ואתרוג היו רשאי ליקח בשביעית מע"ג דמנטה בשביעית משום לאחרוג ואתה נמי לקיטה מזלין ופירות שביעית היא ואין מוכרין דמי פירות שביעית לעם הארץ שעושה בהס סחורה ואיכו מבערן בזמן הביעור כשכלה לאיכ שבשדה: **התם לא מוכחא מילתא.** משום דלמיו קליס ואיכו ניכר שהבליעס בלולב אבל הכא לפילו לבהבלעה נמי מוכחא מילתא למוכר הבשר להדבר ידוע שאין עור נאכר כולי האי בלמיס יקליס: **אם כן.** לכולה מלא קתני: **תרי זימני.** מעשר בהמה למני בבריימא ל"ל: **והיה הוא ותמורתו.** בעשר בהמה למיכ ומהאי לא יגאל נפקא לן לאיכו

מבליעו בחלבו. לאסור למכור טז) בשר אלא החלב והגידין יאכור ויבליע לו כהן דמי הבשר שיאכור לו העור והגידין ביוקר כמה שהוא הכל ויתן לו הבשר בזמנה: **מאי קאמר.** מעיקרא תני מוכרין לומו דחמעע כלרכו והדר תני מבליעו: **הדגדל.** שהיו יתום: **הלוקח לולב.** יז) לוקח חדס בשביעית מעם הארץ יח) פירות שנלקטו בשביעית משום דבש שנשנסו בשביעית היא (ד) וכל התילנות הולכין אחר מנטה מוך מאחרוג ואתרוג היו רשאי ליקח בשביעית מע"ג דמנטה בשביעית משום לאחרוג ואתה נמי לקיטה מזלין ופירות שביעית היא ואין מוכרין דמי פירות שביעית לעם הארץ שעושה בהס סחורה ואיכו מבערן בזמן הביעור כשכלה לאיכ שבשדה: **התם לא מוכחא מילתא.** משום דלמיו קליס ואיכו ניכר שהבליעס בלולב אבל הכא לפילו לבהבלעה נמי מוכחא מילתא למוכר הבשר להדבר ידוע שאין עור נאכר כולי האי בלמיס יקליס: **אם כן.** לכולה מלא קתני: **תרי זימני.** מעשר בהמה למני בבריימא ל"ל: **והיה הוא ותמורתו.** בעשר בהמה למיכ ומהאי לא יגאל נפקא לן לאיכו

נמכר הילכך כי אסריה קרא למכור דומיא דעשיית תמורה הוא לאסר ליה: **אימתי עושה תמורה מחיים.** ס"ג אימתי איכו נגאל לא אמרה תורה אלא מחיים אבל אחר שחיטה נמכר: **ורבנן** (ה) **גזרו לאחר שחיטה אטו לפני שחיטה.** כלאסתי לעיל איכו נמכר לא מי ולא אמרה תורה אלא מחיים כגון בעשר שכל מציאות בהמה איכו אלא יט) בעשר גזור רבנן לאחר שחיטה: ואמיכו

עין משפט נר מצוה

ב א מיי' פ"ג מהל' בכורות הל"ג ויש טוש"ע יו"ד סי' שו סעי' ו:
ג ב מיי' פ"י מהל' בכורות הל"ח:
ד ג מיי' שם הל"ו:
ה ד ה ו מיי' פ"ח מהל' שחיטה ויובל הל"י:

פניני רש"י

בבכור נאמר לא תפדה. שלוין הבעלים יכולין לפדותו ולנהוג בו מנהג מולין כגון גיזה ועבודה:

(תמורה ה:)

ונמכר חי. ...שכל נמכר הוא מי ולוקח יאכלנו כקדושתו...

(ב"ק יג. ד"ה בבכור)

כומר. כלי שמיחין בו ענבים עד שמתממין ויייו נוח לשתות כמו שמכמר ביצרע דתמיד נשחט (פסחים נח.):

(יומא נו.)

חלוקה לולב מחבירו. לי שלתה לשלוקה נולב מעם הארץ נרסי' להא בעם הארץ קמיירי כשלמרי בגמ' ועם הארץ לגבי מבר לא קני ליה מבירו ולי לוקה נמי עם הארץ מי ליית לן להמוקף מבירו בשבוע:

(סוכה נט.)

נותן לו אתרוג במתנה. מבר שקונה הוצעת טוב מעם הארץ בשביעית יבקש ממנו ליתן לו בתרוג במתנה:

(סוכה נט.)

מבליע לו דמי אתרוג. ימכור לוב ביוקר עד שיתן לו בתרוג במתנה:

(סוכה נט.)

רבינו גרשום

הניחא למאן דאמר קדשי מזבח לא היו בכלל העמדה והערכה. קתני נשחטין אפי' לפני פדיונו ולבתר הכי יכול לפדותן ולא בעו העמדה: אלא למאן דאמר היו מאי איכא למימר. היכי יכול לפדותן לאחר שחיטה: אדמעיקרא. דבשעת פדיונן הוי הנאה להקדש דמוסיף על פדיונן בשכר שיהא רשאי למוכרן באיטליז: במעשר נמי לא יגאל ואינו נמכר דליף מחרמים דכתיב בהו לא ימכר ולא יגאל מה להלן מכירה עמו אף כאן מכירה עמו: ושנייה באקדמותא. בשחרית מבריימא. דלקמן. הכא במתני' דמשמע דמעשר באיטליז הוא דלא מזדבן הא בביתיה מזדבן לאחר פדיונן ולאחר שחיטה: במעשר בהמה של יתומים עסקינן: ומשום השב אבידה. דמטעמ' שלא יפסידו התירו אבל לגדול לא: סרסיה. שמעיה ואית דאמרי מתורגמניה: שמעה מיניה. הא במעשר של יתומים עסקינן: מאן עקץ. כלומר שעקצני שלא רצה לומר הלכה משמי: דובבות מנענועות: לדור בשני עולמים ביחד. אלא זה [שאמרו] דובבות כלומר שאמר הלכה משמו דובבות בעולם הזה ושפתיו דובבות בעולם הבא: ככומר של ענבים. כשמתחילין לבסוס כיין שנוגע בו דובב. השמרים משמיע קול: מאי ברייתא. דאמרן ופרקה מבריימא: מבליעו בעורו. שמוכר לו העור כ"כ ביוקר כדי שיהא דמי בשר מובלעין לתוכו וכן בחלבו וגידו ובקרניו דמותרין למכור דלאו בני אכילה נינהו. מכלל דמעשר של גדול: לולב בשביעית. מותר למכור. לפי שאינו פירי: אתרוג במתנה. שאינו רשאי למכור פירי: התם בהבלעה באתרוג לא מוכחא מילתא דמוכר לו אתרוג משום דדמי אתרוג אינו אלא פשוט ואינו מגוף הלולב ולא מינכרא מילתא דהבלעה כלל אבל הכא כי זבין ליה עור בהמה בדמי בשר ובדמי עור מוכחא מילתא דזבין ליה בשר בהבלעה בהבלעה להכי דגדול אפי' בהבלעה לא: אמר רבא א"כ. כדתרוץ אביי דמעשר בהמה של יתומים ג)ביוצא המוכר אותו מבליעו כו' מעשר בהמה מעשר בהמה דקאמר בריימא תרי זמני למה לי אלא אמר רבא כו': אימתי אינו נגאל. אינו נמכר: דבר הנישום מחיים. היינו בשר האדם שם מחיים כמה שוה הבכור גזרו רבנן לאחר שחיטה דאינו נמכר אטו קודם שחיטה דאסור:

ג) נגמ' דלעיל מיירי כגונע דקיפח דסמוכה לאותו מבליעו וכו' מעשר וכו'.

מסורת הש"ס

גמ' ו)[נקמן לב:] **ז)**תמורה ס: יח. **ח)** ב"ק יג. [נקמן לב.] **ג)**יומות נו: **ל)**סס נו. סנהדרין ל: ע"ש **ס)**[דתנן] **י)**סוכה נט. **ז)**[נקמן לב:] **ם)**[ל"ל הוא] **רש"י טן)**שיין נמתני' י) **אל** ב"ק **תוס' יפ)**שיין נלף לב ע"ש

הגהות הב"ח

(ם) גמ' רב ליתי:
(ג) רש"י ד"ה לף תפדה וכו' שור לו בכור כשב או בכור עז לף תפדה:
(ג) ד"ה לף יגאל וכו' בשמעתין דחרמים הס"ד:
(ד) ד"ה הלוקח וכו' דבל הפילונות:
(ה) ד"ה וכנן הוא דגזרו לאחר שחיטה:

גליון הש"ס

גמ' ורבנן החוא דגזרו. ע' זבחים נו ע"ש תוד"ה למפלי:

תורה אור

גמ' א) אַךְ בְּכוֹר שׁוֹר אוֹ בְּכוֹר כֶּשֶׂב אוֹ בְּכוֹר עֵז לֹא תִפְדֶּה קֹדֶשׁ הֵם אֶת דָּמָם תִּזְרֹק עַל הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת חֶלְבָּם תַּקְטִיר אִשֶּׁה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה:
(במדבר יח, יז)

ב) לֹא יְבַקֵּר בֵּין טוֹב לָרָע וְלֹא יְמִירֶנּוּ וְאִם הָמֵר יְמִירֶנּוּ וְהָיָה הוּא וּתְמוּרָתוֹ יִהְיֶה קֹדֶשׁ לֹא יִגָּאֵל:
(ויקרא כז, יג)

ג) אֲגוּדָה בְאָהֳלְךָ עוֹלָמִים אֶחֱסֶה בְּסֵתֶר כְּנָפֶיךָ סֶּלָה:
(תהלים סא, ה)

ד) וְחֵכְךָ כְּיֵין הַטּוֹב הוֹלֵךְ לְדוֹדִי לְמֵישָׁרִים דּוֹבֵב שִׂפְתֵי יְשֵׁנִים:
(שיר השירים ז, י)

רש"י ה) וְאִם כָּל בְּהֵמָה מִמֶּנָּה קָרְבָּן לַיהוָה אֲשֶׁר יַקְרִיב מִמֶּנָּה לַיהוָה: וְהֶעֱמִיד אֶת הַבְּהֵמָה לִפְנֵי הַכֹּהֵן: וְהֶעֱרִיךְ הַכֹּהֵן אֹתָהּ בֵּין טוֹב וּבֵין רָע כַּעֲרֶכְךָ הַכֹּהֵן כֵּן יִהְיֶה:
(ויקרא כז, יא-יב)

שיטה מקובצת

ב) דנמכרין באיטליז: **ג)** מילתא קשיא ליה: **ג)** מבריימא הכא במעשר: **ד)** אבידה דיתומים נגעו: **ה)** ששת ואיקפד: **ו)** דובבות. גליון. רש"י פי' נעות תימה דאיך בא דובבות לנעות ואמר ר' מנחם חסיד ז"ל שראה בפירושי אחין יון דובבות לשון זבות דמתרגמינן זבה דייבא כלומר שפתותיו זבות כאדם הישן ונוטף ריר מפיו וה"ג קאמר גבי כומר של ענבים כיון שאדם נוגע בו דובב ומיהו בירושלמי בפ' מצטרפין שקלים כיון שאומרים הלכה פפיהם שפתותיהן מרחשות עמהן בקבר. גי': **ז)** דגירא ואמרי ליה ר' שמעון בר נזירא מאי: **ם)** אותו וכיצד מוכרין אותו מבליעים בעורו ובחלבו ובגידיו ובקרניו מכלל דגדול: **ט)** מהא דתנן: **י)** יכול למוכרן להוציא: **יפ)** פדיון אטפי ופריק: **יב)** ואינו נמכר: **יג)** יגאל דחרמים כדמפרש: **יד)** יכולין לאוכלן: **טו)** ימים כדי שידחקו: **טן)** למכור הבשר אלא: **יז)** לולב. לולב לוקח: **יח)** תיבות פירות שנלקטו בשביעית נמחק: **יט)** אלא בשביל בשר גזור: **כ)** מבליעו בעורו ובחלבו: **כפ)** כמו שאפרש לקמן: **כב)** זימון בשלשה וברכת: **כג)** ולא פריך חייבין תיבת קאמר נמחק: